

CHRISTINA LAUREN

Ware liefde

Vertaald door Marijne Thomas

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Proloog

Fizzy

‘Ik ben de oudste van drie kinderen en beweer altijd graag dat ik net de eerste pannenkoek ben.’ Er trekt gelach door het publiek en ik grijns. ‘Weten jullie wat ik bedoel? Een beetje onooglijk, niet helemaal gaar, maar toch lekker?’

Het lachen zwelt aan, maar nu wordt er ook dubbelzinnig gefloten. Ik begin te grinniken als het tot me doordringt. ‘Ho ho, dat was helemaal niet schunnig bedoeld! Probeer ik een keer professioneel over te komen, wordt het nog een zootje.’ Ik kijk over mijn schouder en glimlach naar dr. Leila Nguyen, decaan van UC San Diego’s Revelle College en mijn voormalig docent creative writing. ‘Dat krijg je ervan als je een romanceschrijver vraagt de afzwaaispeech te geven.’

Naast dr. Nguyen zit nog iemand die moeite heeft om zijn lachen in te houden. Dr. River Peña – goede vriend, hot genie, vermoedelijke vampier – is vandaag speciale gast. Ik neem aan dat hij straks nog een eredoctoraat uitgereikt krijgt omdat hij een soort sexy wonderkind is. Hij ziet eruit alsof hij hier op dit podium thuis hoort: gesteven overhemdboord, perfect geperst pak dat onder de zoom van zijn doctorstoga uit piept, blinkende schoenen en een ernst die ik nog nooit heb weten uit te stralen. En op dit moment zie ik dat zijn zelfvoldane ogen omrand met donkere, weelderige wimpers oplichten om een binnenpretje.

Toen ik werd gevraagd om de aanwezigen toe te spreken tijdens deze afstudeerceremonie, legde River meteen een twintigdollar-

biljet op tafel tussen ons in en verkondigde: ‘Dat gaat geheid mis, Fizzy. Overtuig mij maar van het tegendeel.’

Ik weet zeker dat hij en mijn beste vriendin Jess – zijn vrouw – ervan uitgingen dat ik het podium op zou klimmen om vervolgens ten overstaan van de verzamelde academische wereld de *Vagina-monologen* af te steken, of een banaan tevoorschijn te halen en iedereen eraan te herinneren hoe belangrijk veilige seks is, ondertussen een condoom afrollend, in dit Jaar van Onze Heer Harry Styles. Maar ik zweer je dat ik heus wel in staat ben om de rol van keurig literair type te spelen als de situatie daarom vraagt.

Ik dacht alleen dat ik op zijn minst iets verder zou komen dan de eerste zin voordat mijn speech dubbelzinnig werd – en in dit geval was het niet eens opzet.

Ik draai me weer om naar de zwarte, blauwe en gele zee van afgestudeerden die zich voor me over het hele RIMAC Field uitstrekt, en voel een golf van plaatsvervangende ademloze opwinding voor al deze jonge mensen die op het punt staan uit te vliegen. Nog zo veel kansen voor zich. Zo veel stress over hun studielening. Maar ook zo veel geweldige seks.

‘Mijn jongste zus is neurochirurg,’ zeg ik. ‘Mijn kleine broertje? Die is de jongste partner ooit in de geschiedenis van zijn firma. En een van mijn beste vrienden, hij zit toevallig achter me, is een wereldberoemd geneticus.’ Er wordt oprecht geklapt voor biotechs it-boy, en zodra het applaus is weggestorven, sla ik toe met de clou van mijn betoog: ‘Maar weet je? Ondanks al hun prestaties heeft geen van hen een boek geschreven met de titel *Geheime lust*, dus volgens mij is wel duidelijk wie hier het echte succesverhaal is.’

Ik glimlach als er wordt gejuicht. ‘Oké, luister. Deze speech mogen houden – dat is nogal wat. De meeste mensen die ervoor worden gevraagd, zwaaien jonge superhelden zoals jullie uit met een lijst concrete adviezen over hoe je je draai kunt vinden in een almaar veranderende wereld, of moedigen jullie aan je impact op de wereld te vergroten door je CO₂-afdruk te verkleinen. Zij zouden jullie oproepen de wereld in te trekken en die te veranderen. En natuurlijk: ja, vooral doen. Ik moedig dergelijke ambities aan. We-

reldburger: goed. Ecoterrorist: slecht. Maar dr. Nguyen heeft niet een klimaatwetenschapper uitgenodigd, of een charismatische, neutrale politicus. Ze heeft mij gevraagd, Felicity Chen, auteur van boeken over liefde en verantwoordelijkheid en sekspositiviteit. In alle eerlijkheid – er is maar één professioneel advies over ecobewustzijn waarvoor ik gekwalificeerd genoeg ben om het te kunnen geven: steun je plaatselijke bibliotheek.’ Er wordt gegrinnikt. ‘Maar weet je? Het enige wat ik echt belangrijk vind, dat wat ik op deze wereld het állerbelangrijkste vind, is dat elk van jullie aan het einde van deze gestoorde rit kan terugkijken en oprecht kan zeggen dat je gelukkig was.’

Het is een perfecte dag: zonnig met een strakblauwe hemel. Aan de rand van het veld deinen de eucalyptusbomen zachtjes heen en weer, en als je op het juiste moment een vlaag warme San Diegobries inademt, kun je de oceaan nog geen twee kilometer verderop ruiken. En toch voelt mijn maag een beetje onrustig vanwege het volgende segment van mijn toespraak. Een groot deel van mijn volwassen leven heb ik doorgebracht met het verdedigen van mijn beroep, en het laatste wat ik wil, is defensief klinken. Ik sta hier in mijn eigen toga en met mijn eigen afstudeerhoed met kwastje en al, met een toespraak die ik helemaal heb uitgetypt en geprint om te voorkomen dat ik ga improviseren en het hele ding uit de bocht vliegt door penisgrappen, precies zoals River van me verwacht. Ik wil dat ze de oprechtheid in mijn stem horen.

‘Ik ga je zeggen dat je je leven moet leven alsof het een liefdesroman is.’ Ik steek een hand op als de grijnzende studenten tegenover me beginnen te giechelen, want ik snap dat ze denken dat het een grap is, dat ik alleen maar koketteer. ‘Luister.’ Ik pauzeer voor extra effect, wacht tot het lachen is verstomd en de nieuwsgierigheid het wint. ‘Romanceboeken gaan niet alleen maar over het losrukken van elkaars kleren. Kan gebeuren – en daar is niks mis mee – maar in wezen is een romanceboek geen fantasie over rijk zijn, of mooi zijn, of aan een bed te worden vastgebonden.’ Nog meer gegiechel, maar nu heb ik wel hun aandacht. ‘Het gaat over het verkiezen van blijе verhalen boven treurige. Het gaat over

jezelf als het belangrijkste personage beschouwen in een heel interessant – of misschien ook wel verstill – leven waarover jij de regie hebt. Het is, beste vrienden, de fantasie van betekenis.’ Ik pauzeer opnieuw, zoals ik heb geoefend, want al deze kids zijn opgegroeid onder een treurige patriarchale wolk en ik beschouw het als mijn missie om die met de spreekwoordelijke hamer stuk te slaan. De waarheid is dat wij het allemaal verdienen: het gevoel van betekenis te zijn, en het vergt tijd voordat dat doordringt.

Maar de pauze pakt langer uit dan mijn bedoeling is.

Want ik heb niet zien aankomen dat mijn stelling mij opeens als een mokerslag raakt. Ik heb mijn hele volwassen leven geleefd alsof het een liefdesroman is. Ik heb avonturen en ambitie omarmd, me opengesteld voor de liefde. Ik geniet van seks, ik steun de vrouwen in mijn leven, ben er actief mee bezig hoe ik de wereld om me heen tot een betere plek kan maken. Ik word omringd door familie en vrienden. Maar de kern van mijn verhaal – de plot van mijn roman, inclusief liefde en geluk – is een gapend gat. Ik ben first dates zat, en ik ben opeens zo moe dat ik het liefst nu languit op dit podium zou gaan liggen. Het treft me als een te harde windvlaag: ik heb geen lol meer in het leven.

Ik kijk naar de duizenden gezichten die me aanstaren, hun ogen groot en aandachtig, en wil iets ergs toegeven: *ik ben nooit verder gekomen dan de eerste akte van mijn eigen toneelstuk*. Ik weet niet hoe het voelt om consistent betekenisvol te zijn. Hoe kan ik deze kersverse babyvolwassenen voorhouden dat ze bruisend van optimisme de wereld in moeten trekken omdat alles heus wel goed komt? De wereld lijkt vastbesloten ons onderuit te halen, en ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst oprecht gelukkig was. Alles wat ik deze kids voorhoud, elk hoopvol woord in mijn speech – het voelt als een leugen.

Op de een of andere manier slaag ik erin het stralende Fizzymasker weer op te zetten en te verkondigen dat het kiezen van de juiste community het beste is wat ze voor hun toekomst kunnen doen. Dat als ze hun toekomst tegemoet treden met het optimisme van ’s werelds beste vriendje, Ted Lasso, alles op zijn pootjes te-

rechtkomt. Ik zeg dat als ze hun best doen, als ze ermee leren leven dat er soms onoverzichtelijke bochten en hoogte- en dieptepunten zijn, als ze zichzelf toestaan kwetsbaar te zijn en geliefd te worden en eerlijk te zijn tegen de mensen die waardevol voor hen zijn – dat dan alles echt, heus goed komt.

Als ik wegstap van de microfoon en naast River ga zitten, drukt hij me iets in de hand. ‘Bingo.’

Ik kijk omlaag en zie een gloednieuw biljet van twintig dollar. Ik geef het onopvallend aan hem terug. Ik tover een enorme grijns op mijn gezicht, want ik ben me ervan bewust dat er nog steeds duizenden gezichten naar ons kijken, en zeg: ‘Maar wat als het allemaal bullshit is?’

1

Fizzy

Ongeveer een jaar later

‘Als je niet hevig zit te dagdromen over die sexy barman, heb je geen goed excuus om niet te reageren op wat ik net zei.’

Ik knipper naar Jess, mijn beste vriendin aan de andere kant van de tafel, en besef dat ik mezelf min of meer heb gehypnotiseerd met het ronddraaien van de olijf in mijn martini.

‘Shit, sorry. Was helemaal van de wereld. Zeg het nog eens.’

‘Nee.’ Ze steekt nuffig haar wijnglas omhoog. ‘Nu moet je raden.’

‘Eh... wat je hebt gepland voor jullie reisje naar Costa Rica?’

Ze knikt, neemt een slok.

Ik kijk haar met een uitgestreken gezicht aan. Zij en haar man, de eerder genoemde River Peña, lijken continu met elkaar verbonden te zijn via een soort vibrerende, sexy laserstraal. Het antwoord ligt dus voor de hand: ‘Seks in elke hoek van de hotelkamer.’

‘Duh.’

‘Hardlopen met wilde katten?’

Jess’ hand met daarin haar glas blijft op weg naar haar mond even zweven. ‘Interessant dat je dat als tweede optie kiest. Maar nee.’

‘Een picknick in een boomhut?’

Ze trekt een walgend gezicht. ‘Eten met spinnen? Driedubbel nee.’

‘Surfen op de rug van schildpadden?’

‘Buitengewoon onethisch.’

Ik kreun schuldbevestigend. Zelfs mijn hoe-kunnen-we-Jess-plagen-bron is blijkbaar opgedroogd. ‘Oké. Geen flauw benul.’

Ze kijkt me een tijdje aandachtig aan en zegt dan: ‘Luiards. We gaan naar een luiardopvang.’

Ik slaak een jaloerse zucht en weet net genoeg energie op te brengen om uit te roepen dat het een geweldige reis gaat worden, maar Jess steekt haar hand uit over de bartafel en legt die sussend op de mijne. ‘Fizzy.’

Ik kijk omlaag naar mijn halflege martiniglas om haar bezorgde moederlijke blik niet te hoeven zien. Op de een of andere manier zorgt Jess’ Moedergezicht er altijd voor dat ik gelijk de noodzaak voel een excuusbriefje te schrijven, ongeacht waarop ik net ben betrapt.

‘Jessica,’ mompel ik als antwoord.

‘Wat is er nou?’

‘Hoe bedoel je?’ vraag ik. Ik weet precies wat ze bedoelt.

‘Jouw hele... vibe.’ Met haar vrije hand steekt ze haar glas op. ‘Ik heb een Fat Bastard-wijn besteld en jij maakt niet eens grappen over dikke, hufterige druiven.’

Ik trek een gezicht. Niet eens meegekregen. ‘Toegegeven, gemiste kans.’

‘De barman loert al naar je sinds we hier zijn, en jij hebt hem nog niet eens je nummer geairdropped.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Hij heeft van die weggeschoren lijntjes in zijn wenkbrauwen.’

Zodra de woorden mijn mond hebben verlaten, kijken we elkaar geschrokken aan. Jess fluistert op dramatische toon: ‘Ben je nou serieus...?’

‘Kieskeurig?’ maak ik happend naar adem haar zin af.

Haar glimlach verzacht de bezorgdheid in haar ogen. ‘Daar is ze weer.’

Ze knijpt in mijn vingers, laat dan mijn hand los en leunt achterover. ‘Zware dag?’

‘Veel nagedacht,’ geef ik toe. ‘Of misschien ook wel gepiekerd.’

‘Je was gisteren bij Kim, neem ik aan?’

Kim – sinds tien maanden mijn therapeut en hopelijk de vrouw die me gaat helpen de code te kraken van schrijven, daten en me weer mezelf voelen. Kim, die naar al mijn angsten luistert over liefde en relaties en inspiratie, omdat ik de volledige omvang van mijn stress niet bij Jess wil dumpen (zij en River zijn nog maar net getrouwd), of bij mijn zus Alice (die is zwanger en heeft haar handen al vol aan haar overbeschermende gynaecologen-echtgenoot), of bij mijn moeder (want die is toch al te veel bezig met mijn relatiestatus).

Als ik me in het verleden zo voelde, wist ik altijd dat het wel weer zou wegtrekken. Het leven kent pieken en dalen, geluk is niet constant, is geen gegeven. Maar dit gevoel is er nu al bijna een jaar. Een cynisme dat momenteel permanent mijn waarneming lijkt te kleuren. Vroeger bracht ik mijn dagen door met het schrijven van liefdesverhalen, vol optimisme dat mijn eigen liefdesverhaal op de volgende bladzijde zou beginnen. Maar wat als dat optimisme me voorgoed in de steek heeft gelaten? Wat als ik geen bladzijden meer heb?

‘Ik was inderdaad bij Kim,’ zeg ik. ‘En ze heeft me huiswerk meegegeven.’ Ik haal een klein Moleskine-boekje uit mijn handtas en zwaai er halfslachtig mee. De kleurige notitieboekjes zijn al jaren mijn vaste metgezel. Vroeger had ik er altijd eentje bij me, waar ik ook was, om verhaallijnen vast te leggen, fragmenten van grappige conversaties, beelden die op willekeurige momenten in mijn hoofd opdoken. Ik noemde ze mijn ideeënboekjes en krabbelde er twintig, dertig, veertig keer per dag iets in. Die krabbels waren mijn onuitputtelijke bron van inspiratie. Nadat mijn romancebrein ten overstaan van zo’n duizend afstudeerders piepend en krakend tot stilstand kwam, had ik nog maandenlang overal zo’n boekje bij me in de hoop dat de bezieling opeens weer zou toeslaan. Maar uiteindelijk begon ik ze steeds vaker thuis te laten, omdat alleen de aanblik al van zo’n ding in mijn tas me stress bezorgde. Ik bewaar ze nu thuis in mijn werkkamer, waar ze samen met mijn computer en laptop stof vergaren. ‘Kim vindt dat ik mijn notitieboekjes weer

mee moet nemen,' zeg ik tegen Jess. 'Dat ik toe ben aan de zachte druk van zo'n exemplaar in mijn tas, en dat iets opschrijven – al is het maar een enkele zin, of iets tekenen – al kan helpen.'

Jess heeft even nodig om die info te verwerken. De zinsnede 'al is het maar een enkele zin' blijft tussen ons in hangen. 'Ik wist wel dat je een dip hebt,' zegt ze dan, 'maar ik realiseerde me geloof ik niet hoe groot die was.'

'Nou ja, het kwam ook niet allemaal tegelijk. Een tijdlang schreef ik wel, maar wat ik produceerde, was niet heel goed. Vervolgens maakte ik me druk omdat het niet goed was, en daardoor dacht ik weer dat ik mijn inspiratie kwijt was. En uiteindelijk dacht ik dat dat gebeurde omdat ik niet meer in de liefde geloof.'

Haar frons wordt dieper en ik ga verder. 'Het is niet alsof ik op een dag wakker werd en dacht: wauw, de liefde is een leugen.' Ik eet de olijf in mijn martini op, wijs vervolgens met de lege cocktailprikker naar haar. 'Jij bent immers het bewijs. Maar op welk moment onderken ik dat mijn liefdesleven misschien niet gaat worden wat ik dacht dat het zou worden?'

'Fizz –'

'Misschien heb ik alle hoogtepunten al gehad.'

'Wat? Dat is...?' Ze knippert, haar tegenargument sterft weg op haar tong. 'Nou, dat is best een goede metafoor, eigenlijk.'

'Het is het klassieke kip-eiverhaal: heeft mijn writer's block mijn romance-stijve verjaagd, of is door het verdwijnen van mijn romance-stijve mijn echte stijve verdwenen?'

'Ik vind dat dit gesprek wel erg veel stijves herbergt.'

'Was het maar zo! En het gekke is: als je al zo lang single bent, weet je niet eens meer of je überhaupt nog wel relatiemateriaal bent.'

'Het is niet alsof je een relatie wilde,' zegt ze vermanend. 'Ik weet niet wie Fizzy Chen is als ze daten niet aanpakt als een extreme sport.'

Met hernieuwde energie wijs ik weer naar haar. 'Precies! Nog een van mijn angsten! Wat als ik alle lokale bronnen al heb uitgeput.'

‘Lokale... bronnen?’

‘Ik grap vaak dat ik al met elke single man in San Diego County uit ben geweest – en soms per ongeluk zelfs met getrouwde exemplaren – maar ik ben bang dat het misschien niet eens zo heel erg gelogen is.’

Jess snuift verontwaardigd in haar wijn. ‘Kom op, hé.’

‘Herinner jij je Leon nog? Die vent die een enorme bak Griekse salade op mijn voet liet vallen op de parkeerplaats van de Whole Foods?’

Ze knikt, neemt een slok. ‘Die uit Santa Fe?’

‘Of Nathan, die ik bij een blind date leerde kennen?’

Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Ik kan me de naam geloof ik herinneren.’

‘Broers. Bleken tweelingbroers te zijn. Verhuisden samen hierheen om dichterbij familie te kunnen zijn. Ik ben met allebei op een date geweest – en er zaten maar twee weken tussen.’ Jess slaat een hand voor haar mond om een lach te onderdrukken. ‘Toen Nathan het restaurant binnenkwam en naar de tafel toe liep, zei ik doodleuk: “O mijn god, wat doe jij hier?”’

Ze kan zich niet meer inhouden en begint te lachen. ‘Maar ik weet zeker dat dat hem en Leon vaker overkomt.’

‘O, vast. Maar vervolgens had ik een date met ene Hector.’ Ik pauzeer om de spanning op te voeren voordat ik eraan toevoeg: ‘Dat bleek de neef te zijn voor wie de tweeling hierheen was verhuisd.’

Ik moet haar nageven dat haar lach meer als een kreun klinkt. Dit soort shit was ooit grappig. Vroegen bescheurden we ons er samen om – en waren dergelijke dates hilarisch. De Avonturen van Fizzy waren ooit een bron van eindeloze inspiratie, want zelfs als een date vreselijk was, kon ik die altijd nog gebruiken voor een grap, of hield ik er desnoods een fractie van een idee aan over voor een dialoog. Maar momenteel heb ik zes onvoltooide manuscripten liggen die uit weinig meer bestaan dan een leuke ontmoeting en vervolgens... niets. Er ligt een enorm rotsblok op het pad naar het ‘ik hou van jou’-moment, een gigantisch VERBODEN

TOEGANG-bord in mijn hoofd. En ik begin te begrijpen waarom. Want als ik zie hoe Jess elke keer begint te stralen als River een ruimte binnenkomt, moet ik toegeven dat ik dat soort intense vreugde nog nooit heb gedeeld, met wie dan ook. En dat maakt het steeds moeilijker om authentiek over de liefde te schrijven.

Ik ben er niet eens van overtuigd dat ik weet hoe ware liefde voelt.

Jess' telefoon op tafel vibreert. 'Juno,' zegt ze, doelend op haar tien jaar oude dochter, mijn op een na beste vriendin en een van de charmantste kleine mensen die ik ooit ben tegengekomen. Kinderen zijn voor mij in de regel een mysterie, maar mijn brein interpreteert Juno op de een of andere manier als een volwassene – vermoedelijk omdat ze slimmer is dan ik.

Ik gebaar haar op te nemen, en mijn blik kruist die van een man aan de andere kant van de bar. Hij is goddelijk, op zo'n moeiteloze en onmiskenbare manier: rommelig haar dat in zijn lichte, intense ogen valt, een kaaklijn die zo scherp is dat hij mijn kleren los zou kunnen snijden als hij mijn lijf kust. Zijn colbert over een stoel gehangen, een overhemd dat brede schouders omspant en opengeknoopt is bij zijn hals – hij heeft die rommelige look van een man die een rotdag heeft gehad en een uitgehongerde blik in zijn ogen die verraadt dat hij mij met alle liefde zou gebruiken om die achter zich te laten. Mannen zoals hij waren vroeger mijn kattenkruid. Oude Fizzy zou al halverwege op weg naar hem zijn.

Maar Huidige Fizzy is meer *mwah*. Is mijn inwendige geilheidsbarometer dan echt kapot? Ik tik erop met een mentaal hamertje, als een arts op een knie, stel me voor hoe ik die hotte CEO van zijn barkruk sleur en hem aan die open kraag naar de gang sleep.

Niets.

Kijk dan naar zijn lippen! Zo vol! Zo arrogant!

Nog steeds niks.

Ik maak mijn aandacht van hem los en richt me weer op Jess, die net ophangt. 'Alles oké?'

'Ballet en voetbal coördineren,' verzucht ze en haalt haar schou-

ders op. 'En dat zou ik kunnen toelichten, maar dan vallen we allebei bij mijn tweede zin al in slaap. Goed, terug naar Hector, de neef van -'

'Ik heb het met geen van hen gedaan,' zeg ik snel. 'Ik heb het al een heel jaar met niemand meer gedaan.' Die rekensom heb ik een paar dagen geleden gemaakt. Het voelt raar om het hardop uit te spreken.

En het is blijkbaar ook raar om te horen, want Jess kijkt me met open mond aan. 'Wauw.'

'Er zijn zo veel mensen die een jaar geen seks hebben!' protesteer ik. 'Is dat echt zo schokkend?'

'Voor jou wel, ja, Fizzy. Hallo?'

'Ik heb laatst porno gekeken, er gebeurde vrijwel niks.' Ik kijk omlaag naar mijn schoot. 'Ik denk dat mijn onderbroekgevoelens kapot zijn.'

Haar bezorgdheid groeit zichtbaar. 'Fizz, lieverd, ik -'

'Ik heb laatst overwogen te gaan hardlopen op flipflops, gewoon, om mezelf eraan te herinneren hoe seks klinkt.' Jess' voorhoofd staat nu vol bezorgde rimpels en ik probeer snel het gesprek een andere kant op te sturen. 'De oplossing lijkt me overduidelijk: tijd voor een pony.'

Een fractie van een seconde zie ik dat ze overweegt daar niet in mee te gaan, maar gelukkig besluit ze toch mijn nieuwe spoor te volgen. 'Wij hebben een strikte afspraak dat crisispony's niet worden geaccepteerd. Het spijt me, maar het is een nee van het bestevriendencomité.'

'Maar stel je eens voor hoe jeugdig ik er dan uit zal zien. Eigenzinnig, voor alles in.'

'Nee.'

Ik grom en kijk opzij, naar de televisie boven de bar, waar de eerdere sportwedstrijd is afgelopen en het lokale journaal de headlines afwerkt. Ik wijs naar het scherm. 'Je echtgenoot is op tv.'

Ze neemt een slok van haar wijn, kijkt naar de tweedimensionale River. 'Volgens mij blijft dat altijd raar.'

'Het echtgenoot-deel, of het tv-deel?'

Ze grinnikt. ‘Tv.’

En ik kan het aan haar gezicht aflezen: het echtgenoot-deel voelt even natuurlijk als ademen. Dat is omdat de wetenschap in wezen concludeerde dat deze twee zo compatibel zijn als maar menselijk mogelijk is. En wel in de vorm van Rivers eigen uitvinding: een DNA-test die de potentiële match tussen stellen in categorieën in-deelt – basis, zilver, goud, platina, titanium en diamant. Daarvoor worden allerlei gecompliceerde genetische patronen en persoonlijkheidstesten ingezet.

En ik schrijf dat succes zonder enige gêne aan mezelf toe. Jess was niet eens van plan de test te doen die hen bij elkaar bracht – DNA-Duo genoemd – totdat ik haar een vroege versie ervan in handen drukte. Waar blijven eigenlijk mijn verdiende karpunten voor die actie? River heeft zijn jarenlange onderzoek naar genetische patronen en romantische compatibiliteit omgezet in een app en een miljardenbedrijf genaamd GeneticAlly. Dat is nu het neusje van de zalm in de biotech én de onlinedatingindustrie. Sinds de lancering is Rivers bedrijf overal in het nieuws.

Het is een hele hoop bla-bla-bla-die-bla zodra hij er echt wetenschappelijk over praat, maar het heeft wel degelijk de manier veranderd waarop mensen liefde vinden. Sinds DNA-Duo ongeveer drie jaar geleden werd gelanceerd, is het zelfs Tinder voorbijgestreefd in gebruikersaantallen. Sommige analisten verwachten dat ze ook Facebook voorbij zullen gaan, nu ze een bijpassende socialmedia-app hebben gelanceerd, Paired. Iedereen kent wel iemand die via GeneticAlly een partner heeft gevonden.

En dat is allemaal geweldig hoor, maar voor iemand als River, die zijn dagen het liefst doorbrengt in een lab met zijn hoofd in een afzuigkast, in plaats van vergaderingen te moeten voorzitten met investeerders of vragen van journalisten te moeten beantwoorden, valt die hele hype vermoedelijk niet mee.

Maar het nieuws van vanavond herinnert ons er weer aan dat GeneticAlly niet lang meer zijn probleem zal zijn. Het bedrijf wordt overgenomen.

‘Wanneer wordt de deal gesloten?’ vraag ik.

Jess slikt haar wijn door, haar ogen nog steeds op het scherm gericht. ‘Vermoedelijk maandagochtend.’

Ik kan het nauwelijks bevatten. De raad van bestuur van GeneticAlly heeft een bod geaccepteerd en er wordt nu onderhandeld over allerlei nevenrechtendeals die ik niet eens kan volgen. Wat ik wel begrijp, is dat ze zo ontzettend rijk gaan worden dat Jess dus mag betalen voor de drankjes vanavond.

‘Hoe is dat voor jou?’

Ze lacht. ‘Ik voel me volstrekt onvoorbereid op hoe ons leven er voortaan uit gaat zien.’

Ik kijk haar aan, laat de eenvoud van die zin op me inwerken. En als de mist optrekt, steek ik mijn hand over de tafel uit en pak de hare beet. Op haar rechterpols staat de andere helft van mijn dronken, verkeerd gespelde Fleetwood Mac-tatoeage: *Thunder only happens when it's raining*, die ons voorgoed met elkaar verbindt. ‘Ik hou van je,’ zeg ik, serieus nu. ‘En ik ben er voor je om je te helpen al die centjes uit te geven. Weet ik veel, aan een giraf of zo.’

‘Ik heb liever een alpaca.’

‘Je moet groter dromen, Peña. Neem twee alpaca’s.’

Jess grijnst naar me, maar dan sterft haar lach weg. Ze knijpt even in mijn hand. ‘Je weet toch wel dat de oude Fizzy weer terugkomt, hè?’ zegt ze. ‘Ik denk dat je gewoon in een soort transitie zit en dat het even duurt om alles weer op een rijtje te krijgen.’

Ik werp opnieuw een blik naar de andere kant van de bar, op het heerlijk slordige wezen dat daar zit. Ik speur mijn lijf af of ik iets voel vibreren, een voorzichtig gefladder desnoods. Niets. Ik maak mijn blik weer van hem los en adem langzaam uit. ‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’